

15

Griffiernr. : 2014/ 3401
Not.nr. : GE 66.RW.500100/11-SW3

BESTUURLIJKE INLICHTING

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN Afdeling Gent

VONNIS

Correctionele rechtbank
Kamer: 30d, 1 rechter
Datum: 28 oktober 2014

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

6630 1. , vrachtwagenbestuurder,
geboren te op , wonende te

6631 2. , medewerkster, geboren te
op , wonende te

beklaagd van:

A.

de eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op artikel 102bis §9 1° van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de verplichtingen bedoeld in artikel 92 § 3 1° niet te hebben nagekomen, namelijk als huurder van een sociale huurwoning de wijziging van de personen die de sociale huurwoning op duurzame wijze betrekken, niet onmiddellijk aan de betrokken verhuurder te hebben meegedeeld

meer bepaald als huurders categorie A en B niet te hebben meegedeeld dat zijn intrek had genomen in de sociale huurwoning gelegen te

te **op 27.08.2010**

B.

de eerste

Bij inbreuk op artikel 102bis §9 1° van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de verplichtingen bedoeld in artikel 92 § 3 2° niet te hebben nagekomen, namelijk als huurder van een sociale huurwoning in de sociale huurwoning niet zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er niet gedomicilieerd zijn

meer bepaald na zijn huwelijk met de huurster van de sociale woning, waardoor hij automatisch huurder werd, zijn domicilie niet te hebben verplaatst naar het adres van de huurwoning,

te **in de periode van 27.08.2010 tot 26.02.2011**

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 mei 2014 van de 21d kamer.

In het bijzonder reglement van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, goedgekeurd bij beschikking van de voorzitter van 5 augustus 2014 en in werking getreden op 1 september 2014 werd het kamernummer van de voormalige 21ste kamer als volgt gewijzigd: 30ste correctionele kamer.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 2 september 2014 en vervolgens naar de terechtzitting van 30 september 2014.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 30 september 2014:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Bart Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
- de middelen van verdediging van de eerste beklaagde, voorgedragen door meester Marten De Jaeger, advocaat te 9990 Maldegem, Westeindestraat 145, die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- de tweede beklaagde, in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door meester Marten De Jaeger, voornoemd, die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- het negatief advies van het openbaar ministerie betreffende de gevraagde opschorting voor de beide beklaagden;

3. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten en beoordeling

4. Op 15 maart 2011 maakt het Agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (hierna Inspectie RWO) proces verbaal GE.66l.RW.500100-2011 op. De sociale huisvestingsmaatschappij

had immers aan de inspectie RWO gevraagd om een onderzoek in te stellen naar vermoedelijke domiciliefraude in de sociale huurwoning gelegen te Deze woning werd verhuurd aan de tweede beklaagde die er woonde met haar 2 kinderen. Er waren echter vermoedens van een bijwoner, de eerste beklaagde die ook de vader is van deze kinderen. In het verleden zouden er reeds vermoedens van bijwoning door zijn gerezen bij de huisvestingsmaatschappij.

Naar aanleiding van een vraag van tot aankoop van de betrokken woning in het kader van het kooprecht van de zittende huurder werd door haar een compromis getekend op 20 oktober 2010. Bij de behandeling van het verkoopdossier werd door de notaris echter vastgesteld dat op 27 augustus 2010 gehuwd was met . Doordat zij onder het wettelijk stelsel waren gehuwd kon de woning niet alleen door worden gekocht.

Uit opzoeken in het rijkregister bleek bovendien dat
zijn domicilie pas wijzigde op het adres van de huurwoning
op 26 februari 2011.

Uit deze feiten bleek volgens de Inspectie RWO dat
noch de huisvestingsmaatschappij op de hoogte
hebben gesteld van hun huwelijk. Dit zou volgens de Inspectie RWO geen
toeval zijn maar, oplet op de vermoedens van eerdere bijwoning door
intentioneel zijn gebeurd om een verhoging van de
huurprijs te vermijden.

Het dagelijks bestuur van de huisvestingsmaatschappij besliste op 7
februari 2011 de opzeg te betekenen aan Deze
beslissing werd door de raad van bestuur bekrachtigd op 3 maart 2011.

Beoordeling

5. De rechtbank merkt vooreerst op dat, hoewel het
opsporingsonderzoek uitgebreider was, haar saisine beperkt is tot:

- enerzijds, het niet melden van hun huwelijk en samenwoont door
en aan de sociale
huisvestingsmaatschappij uiterlijk op 27 augustus 2010 (datum van
het huwelijk) (tenlastelegging A);

hetgeen volgens het openbaar ministerie een inbreuk was op artikel
92, §3, 1° Vlaamse Wooncode dat het volgende bepaalt "De
huurder van een sociale huurwoning leeft de volgende
verplichtingen na: 1° de sociale huurwoning betrekken, in
voorkomend geval samen met de aan hem toegewezen
minderjarige kinderen. Iedere wijziging van personen die de sociale
huurwoning op duurzame wijze betrekken, moet onmiddellijk aan de
betrokken verhuurder worden meegedeeld"; inbreuk die strafbaar is
op grond van artikel 102bis, §9, 1° Vlaamse Wooncode

- anderzijds, het niet wijzigen van zijn inschrijvingsadres door
in de periode van 27 augustus 2010 (datum van
het huwelijk) tot 26 februari 2011 (datum waarop de inschrijving
uiteindelijk wel gebeurde) (tenlastelegging B);

hetgeen volgens het openbaar ministerie een inbreuk was op arti-
kel 92, §3, 2° Vlaamse Wooncode dat het volgende bepaalt: "De
huurder van een sociale huurwoning leeft de volgende verplichtin-
gen na (...) 2° in de sociale huurwoning zijn hoofdverblijfplaats
hebben en er gedomicilieerd zijn"; inbreuk die strafbaar is op grond
van artikel 102bis, §9, 1° Vlaamse Wooncode.

De rechtbank heeft dus enkel over deze ten laste gelegde feiten te
oordelen. Deze feiten worden op zich ook door de beklagden niet betwist.

Zij wijzen er in hun conclusie echter op dat het om een vergetelheid ging die zo gauw mogelijk in orde werd gezet.

Wat het moreel element voor deze misdrijven betreft, wijst de rechtbank er op dat voor wanbedrijven die in bijzondere wetgevingen werden opgenomen, zoals het geval is voor de Vlaamse Wooncode, minstens onachtzaamheid vereist is, doch dat dit ook volstaat. Dit wil zeggen dat het in dit geval volstaat dat aan de huurders een gebrek aan voorzichtigheid of aan voorzorg kan verweten worden, zonder dat vereist is dat zij wetens en willens handelden.

Dat _____ en _____ minstens onachtzaam waren staat vast. De feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, zijn bewezen voor hen beiden en de feiten, voorwerp van de tenlastelegging B, zijn ook bewezen voor _____

Straf

6. De beklaagde heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

De beklaagde vraagt om hem de gunst van de opschorting te verlenen. Hij wijst er op dat het om een vergetelheid van zijn kant ging.

De rechtbank herhaalt dat, hoewel in het kader van het opsporingsonderzoek werd nagegaan of _____ in _____ realiteit reeds voor de datum van het huwelijk met _____ als huurder van de sociale huurwoning kon worden beschouwd, de uiteindelijke vervolging door het openbaar ministerie beperkt is gebleven tot het niet aangeven van dit huwelijk aan de sociale huisvestingsmaatschappij en het niet wijzigen van zijn domicilie gedurende een periode van enkele maanden. Over de periode voor dit huwelijk heeft de rechtbank zich met andere woorden in het kader van een strafrechtelijke beoordeling niet uit te spreken en in het voordeel van de beklaagde moet er ook van worden uitgegaan dat hij pas vanaf dit huwelijk als medehuurder moest worden beschouwd. Bovendien moet in zijn voordeel worden aangenomen dat hij inderdaad slechts onachtzaam is geweest.

In dat opzicht kan hem, gelet op zijn blanco strafrechtelijk verleden, de gunst van de opschorting worden toegestaan.

De openbare orde en de maatschappij zullen immers voldoende gevrijwaard worden door de hierna vermelde maatregel. De onderhavige beslissing staat de latere toepassing van een straf, ingeval van nieuwe delinquentie, niet in de weg.

De beklaagde moet wel een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28

december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

7. Deze beklaagde werd één maal veroordeeld voor een verkeersinbreuk.

Zij vroeg ook om haar de gunst van de opschorting te geven.

Gelet op de overwegingen hierboven vermeld voor
kan hierop ook voor worden ingegaan.

De beklaagde moet wel een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

BURGERRECHTELIJK

8. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 66, 100 Strafwetboek en de artikelen en wetsbepalingen vermeld in de dagvaarding;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 1 (§1, 1° en §2), 3, 5, 6 13 van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

VOORAFGAANDELIJK

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, bewezen voor

Gelast, met zijn instemming, de **opschorting van de uitspraak** van de veroordeling in hoofde van de beklaagde, gedurende een termijn van **3 jaar** vanaf heden.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, bewezen voor

Gelast, met haar instemming, de **opschorting van de uitspraak** van de veroordeling in hoofde van de beklaagde, gedurende een termijn van **3 jaar** vanaf heden.

KOSTEN

Veroordeelt de beklaagden **elk** tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans voor hen bewezen verklaarde misdrijven.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van **28 oktober 2014**,

Aanwezig:

J. Decoker, voorzitter;
B. Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
M. D'Asseler, griffier.

M. D'Asseler

J. Decoker